

KAYRAM

KASIM 2011

KAYRAM

KASIM 2011

SON FOTOĞRAF

Muharrem EROĞLU

Kayseri Rehberlik ve Araştırma Merkezi

Öldüğündeki fotoğraftan başka fotoğrafı yoktu O'nun. Çektirmemişti, çektirememişti beklide. Bir piknikte ya da arkadaşlarla maçtan önce...

Gözlerindeki o son bakışlara özgü kudreti görünce, kendi gözlerimdeki boşluktan utandım. Ve her gördüğü objektife poz veren gülen yüzüm birden çirkinleşti. Her şeyin ve her iyi olanın benim olması gerektiğini hayal eden tarafımın varlığına bile katlanamaz oldum. O anda bir deli olmayı ve hiçbir gerçeği değerlendirememeyi diledim. Fark ettim ki ne çok şeyin peşinde koşuyorum ve anladım ki birçok gereksiz pozum var hayata karşı...

Ayakkabı boyuyordu. Üç beş kuruşu askerdeki abisine gönderiyordu. Ama o hayattayken bunların hiçbir önemi yoktu bizim için. Sadece çok çocuklu bir ailenin son çocuğuydu ve sadece böylesi durumları eleştirdiğimizde aklımıza gelen bir çocuktü. Kimliksiz, isimsiz, hikâyesiz. Keşke bu ölüm hikâyesinin kahramanı olmadan, Onu ve Onun gibileri fark edebilseydik.

Şimdi ne olacak? Hatırımızdan çıkması kaç dakikayı alacak? Yanımızdaki Yunusları fark edebilmek ve gülümsemelerine ortak olmak için kaç vakit daha geçecek? Şu yaşadığımız çağda, hissettiğimiz duyguların bile saliselik ömrü varken bu soruları sormanın ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Ama taşıdığım umut, sorduğum sorulardan daha değerli. Adını koyamadığın, kelimelere sığmayan ve her şeyin bir gün daha iyi olacağını söyleyen bir umut...

Adı Yunustu. Hayata dair bir fotoğrafı yoktu. Ama ölüme dair en etkileyici fotoğrafı vermişti. Çekti gitti sessizce. Yaşarken de sessizce yaşadı ölürken de. Son sözü 'baba' oldu. Küçükken korktuğunda söylediği gibi. Gidişi bir dua gibiydi. Başka çocuklar için söylenmiş kalpten bir dua... Bize de âmin demek düştü. Yetmeyeceğini bildiğimiz halde...

KAYRAM

KASIM 2011

Çoğu zamanımı ve enerjimi ona yönelttim. Bir gün, tek bir gün ilgilenmeyim bir daha bakmıyor yüzüme. Baktım peşinden koşturmazsam o beni bırakacak. Nankörlük onun olumsuz tek özelliği. O yüzden her gün olabildiğince vakit ayırıyorum ona. Onunla vakit geçirmek çok güzel. Saatler o kadar hızlı ilerliyor ki anlamıyorum zamanın nasıl geçtiğini. Onun hayatımda olmasının bende yaşattığı mutluluğu anlatmak istedim sizlere. Onun güzelliği, zarıflığı ve o sesiyle tanışmak sizlere de nasip olur umarım. İçimdeki bütün nefreti, kızgınlıkları hoşgörüyü çeviren, beni sevgi dolu hale getiren o oldu. Yaşam ne kadar renkli ve güzelmış. Yeni bir dünyaya yelken açmak bu olsa gerek. Âşık oluyorum galiba. Hayatıma öyle bir yerleşti ki bir daha onsu olmayacağına eminim. Evet evet galiba ona çok bağlandım. İyi ki varsın kemanım..

Nankör Sevgili

Sema SAGNAK

Kayseri Rehberlik ve Araştırma Merkezi

"Bulutların en yüksek yerlerinden gelen gizemli bir dost sesidir kemanın sesi".

Ne güzel söylemişler değil mi? Kendimi yalnız hissettiğim anda elimi tutup bana o kadar mutluluk veriyor ki. Öyle bir sesi var. Gözümü kapatarak çaldığımda ise başka bir dünyadayım. Bütün yükler kalkıyor omzumdan. Ama severek yapmak ve gerçekten âşık olmak lazım. Yoksa o ses yeryüzünde var olan en kötü ses gelecektir kulağınıza. Severek, isteyerek elinize aldığınızda hayatınızın anlamı oluveriyor.

Çocuklarını, yaz boyunca o kurstan o kursa koşturan velilere öneriyorum. İnsanın işitme duyusunu çok iyi geliştiren enstrümanlardan biridir kemanın sesi. Çalması en zor aletlerden biri olsa da çocuğunuzda ilgi ve yeteneği görüyorsanız küçük yaşta keman çalmak için yönlendirmenizi tavsiye ederim. İlgi, yetenek varsa ve azimde varsa çocuğunuz için yapabileceğiniz şeylerin en iyisini yapmış olacaksınız diyebilirim. Hem çocuğunuzun zamanını iyi değerlendirmek, hem enerjisini atmasını sağlamak hem de var olan yeteneğini geliştirerek kendisini gerçekleştirmesini sağlayabilirsiniz.

Keşke daha erken girseydin hayatıma. Ben geç kaldım çocuklarınız geç kalsın.

KAYRAM

KASIM 2011

ARAF TAYIM

Tufan ERBAY

Kayseri Rehberlik ve Araştırma Merkezi

Akşamdan sabaha değişen düşüncelerim var. Kararsız bir araftayım. En çokta gecelerde. Kendimi çok yalnız hissettiğim anlardan, zamanlardan biridir geceler. Geceler bir kasvet, bir sıkıntı bir isteksizlik belki de yanlış verilmiş bir kararlar zincirinin sonucudur. Bende uyandırdığı duygular kapalı bir odada hapis misali üzerine birileri oturmuş ve kalkmaz ya aynen öyle. Önceleri böyle miydi diye düşünüyorum, sonuç yok. Düşünmeyi bile unutmuşum hatırlayamıyorum. Uyuşmuş bir beyinle, aklım ağrıyor desem yeridir. Tuzağa yakalanmış yabancı hayvanlar ne hisseder acaba? Bir kurtuluş umutları var mıdır yoksa sonlarının geldiğini bilirler mi? Hiçbir zaman cevabını bilemeyeceğimiz sorulardan biri daha.

Aslında hayatta öyle. Cevabını hiçbir zaman bilemeyeceğimiz anlarla, sorularla dolu değil mi? Belki de sormaya korktuğumuz, var olanla yetinmeye çalıştığımız içindir bilmediğimiz cevaplar. Her cevapta bir sonrakinin sorusudur aslında sorabilirsek eğer. Ne istiyorum diye düşünüyorum, cevabı belli. Ama istediklerimle istemediklerim birbirine yapışmış ayıramıyorum. İstediklerimle istemediklerimi de peşinden sürüklüyor. Herkes de aynı mıdır bu sorunlar yoksa ben de mi bir bilinmezlik var çözemiyorum. Sevmek istiyorum, sevilme istiyorum. En önemli sevdiğimi bilmek istiyorum. Hayata yalnız geldiğimiz gibi yalnız yaşamak istemiyorum. Var olanlarla değil hissettiklerimizle yaşamak istiyorum. Olmayan şeyleri değil, hiç olmayacakları istiyorum aslında. Problemin tanımı bu evet. Hayatı eksik yaşıyorum, yaşayamıyorum desem en doğru tabir. Hayatı fazladan yaşayan var mıdır acaba. Her isteğim oldu diyen, çok mutluyum diyen. Benim çevremde yok öyle biri. Etrafımda hiç görmedim. O zaman şu sonucu çıkarıyorum: Bu dünya yaşamaya çalışıp yaşayamayanlardan oluşan bir kalabalık, bende onlardan birisi. Kalabalıklar arasında ki yalnızlar. İstemekle istememek arasında gidip geliyorum ya da ne istediğimi bilmiyorum. İstesem mi, istemesem mi ona bile karar veremiyorum. Stresli miyim acaba ya da vurdumduymaz mı? Karşıma birileri çıksa sen busun dese keşke. Kendimi değerlendirmekten bıktım. Başkalarına göre yaşarken neden başkalarının değerlendirmelerini dikkate almazız. Çok üzölmek istiyorum. Üzölmek beni mutlu ediyor. Üzöldüğümüz şeylerle mutlu olduğumuz şeyler aynı şeyler değil mi aslında.

Nereye ait olduğumu yapbozdaki yerimi bir türlü bulamıyorum. Kendimi konumlandıramıyorum istediğim yere. Kontenjandan bir yerlere gelmiş gibiyim, istemediklerim anları yaşıyorum. Bu duruma üzölmeyi bile beceremiyorum. Yaş otuz beş oldu. Orta yaş ve de kriz durumu. Herkesin dilinde olan ve hayatının bir döneminde karşılaştığı orta yaş krizi bu mudur acaba? Ben emin değilim. Ya siz...

Her şeyi kontrol eden zaman mı, yoksa biz miyiz? Acele etmemek, hayallere dalmak, zaman yitirmek midir?

İnsanların büyük şefi saattir; yani zaman. Okulun kaçta açılacağına, öğlen arasının kaçta başlayıp kaçta biteceğine, o karar verir. Anne babamızın kaçta işte olmaları gerektiğine, otobüsün kaçta kalkacağına, televizyonda çizgi filmlerin kaçta başlayacağına, zaman karar verir. Peki, çocukların zamanı nasıl değerlendireceği neden hep başkaları tarafından belirlenir? "Boş zaman", hayallere dalmak ve düşünmek için de gerekli değil mi?..

İnsan doğmayız; başkalarıyla birlikte ve başkaları sayesinde insan oluruz!

İnsan, dünyaya geldiği anda, bir ülkenin, bir bölgenin, bir şehrin, bir mahallenin, bir sokağın, bir apartmanın, bir ailenin... yani "biz" in bir parçasıdır. Bir insan doğduğunda, başkaları çoktan oradadır: Hiç kimse boşluğun ortasına balıklama atlamaz. Her zaman bir kültürün içine, başkalarının arasına doğarız ve başkalarıyla birlikte, başkaları sayesinde insan oluruz...

Mutsuz olmak kolaydır. Ya mutlu olmak?

Mutsuz olmak kolaydır. Sahip olamadığımız, yapamadığımız şeyleri; geçmişte olmuş, hatta gelecekte olabilecek üzücü şeyleri düşünmek yeter. Üstelik mutsuzluk, mutluluktan daha ilginçtir ve kendimizi acındırıp dikkatleri üstümüze çekmeye yarar. Öyleyse ömrümüzü, sızlanmakla, yeri göğü suçlamakla mı geçirmeli? Mutluluğu nasıl bulmalı? Peki, herkes için tek bir mutluluk mu vardır?

Başarının herkes için tek bir tanımı olabilir mi?

Birinci olmanın, sınıfta en iyi notu almanın şart olduğunu ya da komşumuzdan daha fazla para kazanmak, mahalledeki en güzel arabaya sahip olmak gerektiğini duya duya, hayatın bir yarış olduğuna ve önemli tek başarının, başkalarını geçmek olduğuna inanırız. Oysa başkasının gözünde başarı olan, bizim için başarı anlamına gelmeyebilir. Peki, öyleyse başarının ölçütü nedir?

KAYRAM

KASIM 2011

Yeni Filmler

BİR ZAMANLAR ANADOLU'DA...

Nuri Bilge Ceylan, son filmiyle kentsel kaygılarını bir kenara bırakıp, tekrar taşranın sıkıntılı dünyasına ama bu sefer bir cinayet hikâyesinin gerilimi ile dönüyor... Yolların tek düzeliği ve kasabanın insana yeni bir şey sunmamasının sıradanlığı anlatılıyor Bir Zamanlar Anadolu'da...

Oğul:

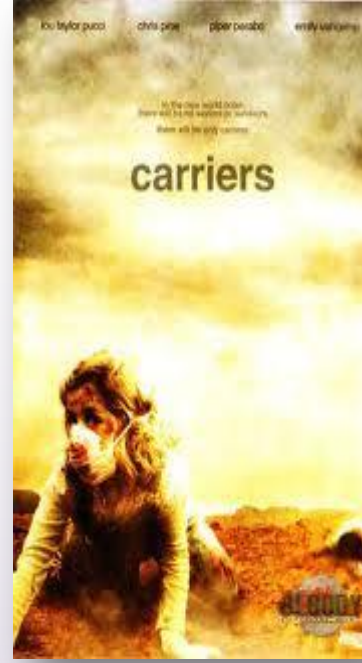
Karadenizli genç bir delikanlı ülkede yaşanan terör olaylarını umursamadan sevgilisinin peşinden doğuya gider. Babası ise oğlundan haber alamayınca ölüsünü ya da dirisini bulmak için peşine düşer.

Doğudaki bir dağ köyünde yalnız yaşayan başka bir umutsuz baba ise tüm yalvarmalarına ve vazgeçirme girişimlerine rağmen oğlunun dağa çıkmasını engelleyemez. Sonuçta hayatları boyunca hiç karşılaşmayacak bu iki gencin babaları oğullarının ölümleri üzerinden keşişecek, acılar birbirine katılarak sarılacaktır... Hem babalar hem de oğulları sıkışmışlık ve çaresizlik içerisindedir...

Kars Öyküleri:

Kars Belediyesi'nin beş farklı kısa film yönetmenine verdiği destek ile ortaya çıkan Kars Öyküleri filmi, ülkenin en soğuk kentlerinden birini sıcak insan hikayeleriyle anlatan kolaj bir yapım.

Salgın:

Hava ve solunum yoluyla rahatlıkla geçen ve insanları birkaç gündür içinde öldüren, ölümcül bir virüs salgın şeklinde yayılmaktadır. Dünya çapında uzmanlardan oluşan medikal bir ekip, hem salgına çare bulmaya çalışır hem de insanlarda virüsten daha da hızlı yayılan panik halini kontrol altına almaya çalışırlar. İnsanlar şimdi hem canlarını kurtarmaya çalışırken hem de dağılmanın eşliğine gelen toplumsal hayata tutunma mücadelesi verirler...

Tanrılar ve İnsanlar:

Mağrip'te 1990'larda, dağların tepesinde bir manastır... Sekiz Fransız keşiş, Müslüman köylülerle yan yana huzur içinde yaşamlarını sürdürüp giderlerken yaşadıkları ülke birden karışır: Yabancı işçiler köktendinciler tarafından katledilmiş, şiddet olayları bölgeye hâkim olmuştur. Yaklaşmakta olan tehlikeye rağmen keşişler, bedeli ne olursa olsun yerlerinden kıpırdamamaya kararlıdırlar. Ordu onlara koruma teklif eder, ama keşişler bunu da reddeder. Bir süre sonra, kaçınılmaz olan başlarına gelir ve militanlar manastırı basar. Keşişler pes etmese de artık aralarında anlaşmazlıklar vardır: bazıları kalmaya kararlıdır, bazıları gitmek ister. İnanç ve fanatizm hakkında ağırbaşlı bir başyapıt...